

COLLEGE VAN BEROEP
Stichting Tuchtrecht Complementaire Zorg

Voorzittersbeslissing d.d. 31 mei 2019 naar aanleiding van het op 3 mei 2019 ingestelde hoger beroep op de uitspraak van het College van Toezicht op 29 april 2019 met betrekking tot de op 21 december 2018 bij TCZ geregistreerde klacht van:

1. [.....], nader te noemen 'klager', wonende te [.....],
2. [.....], nader te noemen 'klaagster', tevens gemachtigde van klager, wonende te [.....].

tegen

1. [.....], praktijkhoudende te][.....] en [.....], aangesloten bij de Vereniging van Integraal Therapeuten, nader te noemen 'verweerster', gemachtigde mr. [.....], advocaat te [.....].

1 HET VERLOOP VAN DE PROCEDURE

1.1. Het geding in eerste aanleg

Bij beslissing van 29 april 2019 heeft De voorzitter van het College van Toezicht van de Stichting Tuchtrecht Complementaire Zorg, klagers in hun klacht tegen beklagde ontvankelijk verklaard en deze afgewezen. Klagers hebben beklagde verweten dat zij in strijd met de voor haar geldende beroepscode, binnen een jaar na einde van de behandelrelatie een affectieve relatie is aangegaan met klager.

1.2. Het geding in hoger beroep

Het beroepschrift met bijlagen d.d. 3 mei 2019 is door het ambtelijk secretariaat per e-mail ontvangen op 3 mei 2019.

De voorzitter van het College van Beroep heeft kennis genomen van de stukken in eerste aanleg, te weten:

- a) Het klaagschrift van klagers d.d. 11 december 2018
- b) Correspondentie tussen klagers en het Tuchtcollege Complementaire zorg d.d. 20-12-'18, 21-12-'18, 23-1-'19, 28-1-'19.
- c) Het verweerschrift van beklagde d.d. 21 februari 2019
- d) Brief van de ambtelijk secretaris d.d. 20 maart 2019
- e) Brief van klagers d.d. 25 maart 2019
- f) Brief van verweerster d.d. 28 maart 2019
- g) Brief van het College van Toezicht d.d. 10 april 2019
- h) Brief van klagers d.d. 11 april 2019
- i) Beslissing d.d. 29 april 2019

1.3 Klacht

De initiële klacht van klagers houdt zakelijk weergegeven in dat verweerster:

- 1) in strijd met de voor haar geldende beroepscode van haar vereniging (de VIT) heeft gehandeld, door binnen een jaar na afloop van het hulpverleningstraject een seksuele relatie aan te gaan met klager;
- 2) door met klager een relatie aan te gaan het vertrouwen in haar beroepsgroep heeft geschaad;
- 3) heeft verzuimd te reflecteren op haar eigen denken en handelen;
- 4) niet weet om te gaan met eigen waarden, normen, geldende wetgeving en gedragsregels;
- 5) (afweer)mechanismen als overdracht/tegenoverdracht niet kent, erkent, althans daaraan voorbij gaat;
- 6) Geen blijk geeft van voortdurende bezinning op de ethische kanten en de kwaliteit van het werk.

1.4 Verweer

Tegen de aangevoerde klacht voert verweerster in haar verweerschrift d.d. 21 februari 2019 zakelijk weergegeven aan:

- 1) De persoonlijke relatie heeft zich ontwikkeld na de zogeheten “afkoelingsperiode”.
- 2) De vervaltermijn voor het indienen van de klacht is verstreken nu de klacht niet is ingediend binnen twee jaar nadat de vermeende schending van de beroepscode heeft plaatsgevonden.
- 3) Klagster is geen belanghebbende is in de procedure.

1.5 Beslissing voorzitter College van Toezicht

De voorzitter van het College van Toezicht heeft klagers beiden ontvankelijk verklaard, doch heeft de klacht afgewezen op de grond van artikel 10 lid 4 van het Reglement voor de Tuchtrechtspraak, te weten dat de klacht niet is ingediend binnen de daarvoor geldende vervaltermijn van twee jaar. De voorzitter van het College gaat daarbij uit van de volgende -voor zover in het kader van deze beroepsprocedure relevante- omstandigheden:

- 1) Klager is door verweerster behandeld van 25 maart 2015 tot en met 19 augustus 2015.
- 2) Na het beëindigen van de behandelrelatie op 19 augustus 2015, is een relatie ontstaan, zonder dat precies duidelijk is wanneer de relatie een aanvang nam.
- 3) Volgens de op verweerster toepasselijke beroepscode is het aan verweerster verboden om tijdens de behandelperiode en een periode van één jaar na beëindiging daarvan, een intieme relatie met haar cliënten te starten; volgens de beroepscode mocht verweerster derhalve geen relatie beginnen voor 19 augustus 2016.
- 4) De vervaltermijn voor het indienen van een klacht vangt aan op het moment van aanvangen van de relatie tussen klager en verweerster.
- 5) De exacte aanvangsdatum van de relatie kan niet worden vastgesteld.
- 6) Wanneer de uiterste datum (19 augustus 2016) als uitgangspunt wordt genomen, heeft dit tot gevolg dat de klacht uiterlijk 19 augustus 2018 ingediend had moeten worden.

- 7) Het klaagschrift is ingediend op 20 december 2018, derhalve na het verstrijken van de termijn van twee jaar van artikel 10 lid 3 sub d van het Reglement van Tuchtrechtspraak, reden waarom de klacht op grond van artikel 10 lid 4 van het reglement moet worden afgewezen.

Het beroep van klagers richt zich tegen het oordeel dat de klacht is afgewezen in verband met het verstrijken van de vervaltermijn.

2 HET BEROEP

2.1 Bezwaren klagers

Klagers zijn van mening dat hun klachten door het College van Toezicht ten onrechte zijn afgewezen in verband met het verstrijken van de vervaltermijn. Zij voeren daartegen kort samengevat en zakelijk weergegeven het volgende aan:

- 1) Het college hanteert een te strikte en beperkte uitleg van de periode waarin verweerster tuchtrechtelijk verwijtbaar heeft gehandeld, van de aanvang van de vervaltermijn en van de op verweerster toepasselijke tuchtregels.
- 2) Het College legt ten onrechte schuld bij klager voor de omstandigheid dat klagster niet eerder kon klagen.
- 3) De uitspraak van het College van Tuchtrecht is in strijd met het tuchtreglement.
- 4) Het is onjuist dat klagers zich niet wensten te conformeren aan een hoorzitting.
- 5) Het college heeft verwarring veroorzaakt over haar bedoelingen in de procedure.
- 6) De beslissing van het College is niet binnen de reglementaire termijn van vier weken na indiening van het klaagschrift genomen.
- 7) Ten onrechte zijn klagers niet in de gelegenheid gesteld “aanvullende vragen” te beantwoorden en ten onrechte wordt het bestaan van vragen aan de proceshouding van klagers verweten.
- 8) Het College wijdt in haar uitspraak ten onrechte een inhoudelijke overweging aan klager.
- 9) De werkwijze van het College getuigt van minachting voor klagers.

3.OVERWEGINGEN VOORZITTER van het COLLEGE VAN BEROEP

In het navolgende zal de Voorzitter van het College van Beroep worden aangeduid als de Voorzitter. Wanneer de Voorzitter van het College van Toezicht wordt bedoeld, wordt deze aangeduid als Voorzitter CvT.

3.1. Ad bezwaar 1: Uitleg periode verwijtbaar handelen, aanvang vervaltermijn en tuchtregels

Het eerste bezwaar van klagers valt in tien onderdelen uiteen, die hierna in de door klagers gehanteerde volgorde worden besproken.

Ad A: Duur grensoverschrijdend handelen

Klagers menen dat voortduren van grensoverschrijdend handelen na in dit geval 19 augustus 2016, mede bepalend is voor het antwoord op de vraag wanneer de vervaltermijn aanvangt.

Naar het oordeel van de Voorzitter is dit niet het geval. Het eventueel voortduren van een relatie na de periode waarin dat volgens de beroepscode van verweerster niet was toegestaan, is niet bepalend voor de vraag wanneer de vervaltermijn aanvangt, nu ná de periode waarin het aangaan van een relatie verboden is, van normschending geen sprake meer is.

Artikel 3.8 van de beroepscode voor VIT-Therapeuten bepaalt voor zover hier relevant, dat het aangaan van een seksuele relatie met de cliënt gedurende het hulpverleningstraject en binnen een jaar na afloop daarvan, verboden is.

Artikel 10 lid 3 sub d van het Reglement voor de Tuchtrechtspraak bepaalt dat een klacht moet worden ingediend binnen 2 jaar nadat de vermeende schending van de toepasselijke beroepscode heeft plaatsgevonden.

Bepalend voor de vraag of de klacht tijdig is ingediend, zijn blijkens bovenstaande regels dus de data waarop van de (vermeende) schending van de beroepscode sprake was. Van schending is sprake als verweerster een seksuele relatie is aangegaan met klager tijdens de behandeling, dan wel binnen een jaar na het einde van de behandeling.

De behandelrelatie is begonnen op 25 maart 2015. Niet in geschil is dat de behandelrelatie is geëindigd op 19 augustus 2015. Van normschending zou dus sprake zijn als een seksuele relatie is aangevangen in de periode 25 maart 2015 tot 19 augustus 2016. Of de relatie nadien nog heeft voortgeduurd is voor de bepaling van de vervaltermijn niet relevant, nu het voortduren van een relatie na augustus 2016 geen schending van de beroepscode inhoudt.

De termijn van artikel 10 lid 3 sub d van reglement is een vervaltermijn. Een vervaltermijn is, anders dan een verjaringstermijn, een dwingende, fatale termijn, waaraan alle partijen in het kader van de rechtszekerheid gebonden zijn. Na verloop van een vervaltermijn is het recht om te ageren en het achterliggende subjectieve recht verloren. Na verloop van een vervaltermijn is iemand eerder wel aanwezige rechten kwijt.

Verweerster mocht gezien de gestelde norm tot 19 augustus 2016 geen seksuele relatie aangaan met klager.

Klagers stellen dat verweerster die norm heeft geschonden, door vóór 19 augustus 2016 een relatie aan te gaan.

Nu volgens artikel 10 lid 3 sub d binnen twee jaar na de vermeende normschending een klacht ingediend zou moeten worden, en deze klacht eerst is ingediend op 20 december 2018, is de klacht te laat ingediend, zodat dit bezwaar niet kan leiden tot grondverklaring van het beroep.

Ad B: Aanvang vervaltermijn

Klagers bepleiten dat voor de aanvang van de vervaltermijn aansluiting gezocht moet worden bij het strafrecht, in welk geval de verjaringstermijn pas aanvangt als het delict niet langer voortduurt. Klagers miskennen daarbij dat onderhavige tuchtprocedure op zichzelf staat en gevoerd wordt volgens de regels die op deze procedure van toepassing zijn, te weten de normen van de beroepsgroep waartoe verweerster behoort en de procedureregels van het Reglement van de Tuchtrechtspraak. Onderhavige klacht wordt niet behandeld in het kader van het strafrecht en dat strafrecht is dan ook niet op deze tuchtprocedure van toepassing. Bovendien gaat het in dit geval niet om een verjaringstermijn, maar om een vervaltermijn.

Ook dit bezwaar kan derhalve niet leiden tot gegrondverklaring van het bezwaar van klagers.

Ad C: Gedragingen in de privésfeer

Klagers voeren aan dat voor de beoordeling van het gedrag van verweerster, aansluiting gezocht moet worden bij de tuchtnorm in de wet BIG en dat verweerster zich niet als een behoorlijk beroepsbeoefenaar gedraagt wanneer zij in de privésfeer een langdurige relatie aangaat. Deze klacht en de motivering daarvan, zien op de inhoudelijke beoordeling van de initiële klacht.

Nu de klacht reeds op de formele grond van het verstrijken van de vervaltermijn wordt afgewezen, kan de beoordeling van deze klacht hier buiten beschouwing blijven.

Ad D: Vijfjaarstermijn op www.tcz.nu

Klagers voeren aan dat op de site van TCZ een termijn voor indienen van de klacht is genoemd van vijf jaren. In het Reglement voor Tuchtrechtspraak is bepaald dat de termijn voor het indienen van een klacht twee jaren bedraagt, te rekenen vanaf de dag waarop de vermeende schending van de beroepscode heeft plaatsgevonden.

Het Reglement voor de Tuchtrechtspraak was eveneens op de website opgenomen. Klagers hebben dus van dit reglement kennis kunnen nemen. De tekst van het formele Reglement voor de Tuchtrechtspraak heeft in het kader van de rechtszekerheid te prevaleren boven de tekst op de site. Dit bezwaar leidt de Voorzitter dan ook niet tot een ander oordeel over het verstreken zijn van de vervaltermijn.

Ad E: Toepasselijk tuchtrecht 2015 t/m november 2017

Klagers voeren aan dat in een eerder geldend Tuchtreglement de bevoegdheid om een klacht in te dienen na vijf jaar vervalft. Klagers wensen dat op het grensoverschrijdend handelen van verweerster de regels van toepassing worden verklaard die van kracht waren ten tijde van het grensoverschrijdend handelen.

Het nieuwe Reglement voor de Tuchtrechtspraak is van toepassing sinds november 2017. Op dat moment hadden klagers nog geruime tijd, tot augustus 2018, om vóór het verstrijken van de vervaltermijn een klacht in te dienen. Door de wijziging van het Reglement van de Tuchtrechtspraak zijn klagers daarom niet in hun belangen geschaad en de Voorzitter ziet daarom geen aanleiding om het oude reglement van toepassing te laten zijn.

Ook dit bezwaar kan niet leiden tot een gegrondverklaring van het bezwaar van klagers.

Ad F, G, H en I: Verlengen vervaltermijn, bekend worden met klachtwaardig handelen en aanvang vervaltermijn voor klager en klagster

Klagers verwijten het College geen voorbeeld te hebben genomen aan het notariële tuchtrecht, in welk geval klagers een ruimere termijn zouden hebben gehad om hun klacht in te dienen. Klagers wensen het bekend worden met het klachtwaardig handelen tot uitgangspunt te nemen voor de bepaling van de aanvang van de vervaltermijn.

De klachten lenen zich vanwege hun onderlinge samenhang voor gezamenlijke beoordeling.

Het Tuchtrecht dat op notarissen van toepassing is, is op onderhavige behandelrelatie tussen verweerster en klager niet van toepassing. Artikel 99 van de Wet op het Notarisambt kent onder lid

21 een vervaltermijn van 3 jaren voor het indienen van de klacht, op straffe van niet ontvankelijkheid. Lid 21 opent de mogelijkheid deze termijn te verlengen, doordat aldaar is bepaald dat niet ontvankelijk verklaring achterwege blijft indien de gevolgen van het handelen of nalaten redelijkerwijs pas nadien bekend zijn geworden. In dat geval verloopt de termijn voor het indienen van een klacht een jaar na de datum waarop de gevolgen redelijkerwijs als bekend worden zijn aan te merken.

Het in dit geval toepasselijke tuchtrecht kent de mogelijkheid van een soortgelijke oprekking van de vervaltermijn niet. Klagers gaan er bij hun klacht blijkbaar ten onrechte van uit dat het aan het College van Toezicht is om nadere regels te stellen. Dit is niet het geval. Het is aan het College van Toezicht om een uitspraak te doen op basis van het toepasselijke recht. Het College van Toezicht mag daarbij geen andere regels vormen dan in het Reglement voor de Tuchtrechtspraak zijn opgenomen, zodat in dit geval geen ruimte bestaat om de vervaltermijn op te rekken.

Het hier toepasselijke tuchtrecht kent een vervaltermijn van twee jaren nadat de vermeende normschending heeft plaatsgevonden. Bekendheid met de normschending is blijkens de huidige regelgeving geen criterium.

De Voorzitter oordeelt dat ook deze bezwaaronderdelen niet tot een gegrondverklaring van het bezwaar van klagers kunnen leiden.

Ad J: Afwijking van het reglement waar dat het College van pas komt

De Voorzitter begrijpt deze klacht aldus, dat klagers het College van Toezicht verwijten bij de beoordeling van de kwestie de daarvoor gestelde termijnen niet te hebben nageleefd.

De voorzitter kan klagers volgen in hun bezwaar dat de in het Reglement voor de Tuchtrechtspraak gestelde termijn voor het beoordelen van de formele aspecten niet is gehaald. In zoverre snijdt dit bezwaar hout.

Echter dit bezwaar is voor de toetsing van het al dan niet verstreken zijn van de vervaltermijn voor het indienen van de klacht, niet relevant en kan alhier derhalve verder onbesproken blijven.

Ten overvloede zij opgemerkt dat de Voorzitter uit de stukken begrijpt dat het College van Toezicht gezien de impact van de kwestie voor klagers, een zorgvuldige afweging heeft willen maken, met welke intentie meer tijd gemoeid is geweest dan het Reglement voor de Tuchtrechtspraak tot uitgangspunt neemt.

Conclusie

Op grond van het hiervoor besprokene, komt de Voorzitter tot het oordeel dat van een te strikte en beperkte uitleg van de periode waarin verweerster tuchtrechtelijk verwijtbaar heeft gehandeld, van de aanvang van de vervaltermijn en van de op verweerster toepasselijke tuchtregels, geen sprake is geweest.

Het bezwaar van klagers op de hierboven besproken gronden, leidt niet tot een gegrondverklaring van het beroep.

3.2: Ad bezwaar 2: Het College legt ten onrechte schuld bij klager voor de omstandigheid dat klaagster niet eerder kon klagen

De grieven die klagers onder bezwaar 2 uiten, betreffen zakelijk weergegeven en samengevat, met name klachten over de norm die door verweerster zou zijn geschonden door een affectieve relatie

aan te gaan met klager, die zich aldus klagers in een kwetsbare en afhankelijke positie ten aanzien van verweerster bevond.

Nu deze klacht met name ziet op de inhoudelijke beoordeling van de gedragingen van verweerster, kan daaraan in het kader van deze beroepsprocedure niet worden toegekomen, nu de voorzitter alleen heeft te oordelen over de vraag of de klacht van klagers al dan niet terecht is afgewezen op de grond dat deze niet binnen de vervaltermijn is ingediend.

3.3 Ad bezwaar 3: De uitspraak van het College van Tuchtrecht is in strijd met het tuchtreglement

Klagers geven aan het onduidelijk te vinden of de uitspraak van 29 april 2019 een beslissing is ex artikel 10 lid 4, dan wel ex artikel 14 van het Reglement voor de Tuchtrechtspraak. Verwarring is bij klagers ontstaan door de in de uitspraak gebruikte terminologie en door de omstandigheid dat aan verweerster de mogelijkheid is geboden een verweerschrift in te dienen.

Tot welke sanctie dit volgens klagers zou moeten leiden is de Voorzitter niet duidelijk, doch de Voorzitter zal hierna op dit bezwaar nader ingaan.

Met klagers is de voorzitter het eens dat de procedure een ander verloop heeft gehad dan in het Reglement voor de Tuchtrechtspraak was voorzien en dat de in de uitspraak gehanteerde terminologie niet consistent is. Echter, op grond van het Reglement voor de Tuchtrechtspraak was het aan het ambtelijk secretariaat om binnen vier weken na indiening van de klacht een vooronderzoek uit te voeren naar -zover in dit geval relevant- de vraag of de klacht tijdig was ingediend als bedoeld in artikel 10 lid 3 sub d van het Reglement voor de Tuchtrechtspraak.

Het was vervolgens aan de Voorzitter CvT om dienaangaande een met redenen omklede beslissing te nemen. Artikel 10 lid 4 noemt daarvoor overigens geen termijn.

Uit mailwisseling rond de periode waarin de klacht door klagers is ingediend, blijkt dat sprake is geweest van een wisseling van de ambtelijk secretaris, wat mogelijk mede heeft bijgedragen aan het ontstaan van enige vertraging.

Voorts blijkt uit de brief van 28 januari 2019 aan klagers dat het nemen van een beslissing is aangehouden, omdat dat de vraag naar de ontvankelijkheid van klagers nog niet beantwoord kon worden, dit vanwege de verwevenheid van de feiten met de ontvankelijkheidsvraag.

Uit het beeld dat uit de correspondentie en de processtukken uit eerste aanleg ontstaat, leidt de Voorzitter af dat de Voorzitter CvT een zorgvuldig oordeel heeft willen vormen, dit vanwege de gevolgen van de beslissing over al dan niet tijdig indienen van de klacht voor klagers. De Voorzitter CvT wilde door ook feiten aan de kant van verweerster te vernemen, zicht krijgen op de feiten die voor de beoordeling van de ontvankelijkheidsvraag en de vraag naar de tijdigheid van de klacht van belang zijn. Ook hierdoor is het besluit vertraagd tot stand gekomen.

Dat laat echter onverlet dat het besluit ex artikel 10 lid 4 vooraf heeft te gaan aan de inhoudelijke beoordeling van een klacht. Van een inhoudelijke beoordeling van de feiten en de klacht is het nog niet gekomen. De Voorzitter merkt het besluit van 29 april 2019 dan ook aan als een besluit ex artikel 10 lid 4 van het Reglement voor de Tuchtrechtspraak. De Voorzitter acht dit besluit van 29 april 2019 niet in strijd met het Reglement voor de Tuchtrechtspraak nu, in tegenstelling tot wat klagers menen, de beslissing niet is genomen door het College, maar door de voorzitter van Het College. Dat

het een voorzittersbeslissing betreft blijkt overduidelijk uit de ondertekening van de uitspraak d.d. 29 april 2019.

Dat in de uitspraak ook het woord “College” wordt gebruikt is niet onreglementair, nu de voorzitter immers namens het College en in haar hoedanigheid van voorzitter van het College, haar besluit neemt.

Dat verweerster in casu gelegenheid heeft gekregen om zich uit te laten over de klacht, acht de Voorzitter evenmin zodanig ernstig, dat de uitspraak in strijd met het reglement moet worden geoordeeld. Vanuit het oogpunt van goede procesorde en mede in het belang van klagers, getuigde het van zorgvuldigheid om helderheid over de feiten te willen krijgen, alvorens tot een oordeel over de termijnoverschrijding te komen.

Dat in de uitspraak van 29 april 2019 de zinsnede is opgenomen dat verweersters een beroepsmogelijkheid zouden hebben is een omissie. Die mogelijkheid is er inderdaad niet en daarvan is ook geen sprake geweest. Er loopt dan ook alleen het beroep van klagers over het besluit van 29 april jl., zij het dat verweerster wel op de hoogte moet worden gesteld van de procesgang. Het betreft immers een klacht tegen verweerster, die recht heeft te weten waar zij aan toe is. De Voorzitter acht de uitspraak van 29 april 2019 niet in strijd met het tuchtrechtreglement en in elk geval kan onderhavig bezwaar niet tot de conclusie leiden dat de klacht vóór het verstrijken van de vervaltermijn is ingediend.

3.4 Ad bezwaar 4: Het is onjuist dat klagers zich niet wensten te conformeren aan een hoorzitting

Het is de Voorzitter niet duidelijk wat klagers beogen met het bezwaar tegen hetgeen door de Voorzitter CvT is overwogen onder punt 5.7., nl. dat klagers zich niet wensten te conformeren aan de voorgestelde hoorzitting. Dit bezwaar draagt niet bij aan de beoordeling van de vraag of het besluit van 29 april 2019 al dan niet juist is.

Dat klagers binnen vier weken een besluit ex artikel 10 lid 3 en 4 van het Reglement voor de Tuchtrechtspraak hadden gewenst is duidelijk en begrijpelijk. De Voorzitter begrijpt ook dat het vervelend is voor klagers dat niet binnen vier weken ten aanzien van de formele punten van artikel 10 lid 3 en 4 is beslist. Hierdoor hebben zij langer in onzekerheid gezeten dan nodig is. Maar de Voorzitter acht de termijnverlening in het licht van hetgeen onder punt 3.3. al is overwogen eveneens begrijpelijk. De langer durende onzekerheid bij klagers is geen argument om tot een ander oordeel te komen over de vraag of tijdig binnen de vervaltermijn is geklaagd.

Ad bezwaar 5: Het college heeft verwarring veroorzaakt over haar bedoelingen in de procedure

De Voorzitter begrijpt dat het voor klagers vervelend is dat zij pas op 10 april 2019 begrepen wat de bedoeling was van de voorzitter CvT. De voorzitter ziet niet welke gevolgen klagers met dit bezwaar beogen ten aanzien van het besluit dat hun klacht ongegrond is wegens het verstrijken van de vervaltermijn. Ook dit bezwaar niet kan bijdragen aan de beoordeling van de vraag of klagers al dan niet terecht zijn geconfronteerd met een verstreken vervaltermijn.

3.6 Ad bezwaar 6: De beslissing van het College is niet binnen de reglementaire termijn van vier weken na indiening van het klaagschrift genomen

Voor de beoordeling van dit bezwaar zij verwezen naar hetgeen dienaangaande hiervoor reeds is overwogen onder punt 3.3. en 3.4.

3.7 Ad bezwaar 7: Ten onrechte zijn klagers niet in de gelegenheid gesteld “aanvullende vragen” te beantwoorden en ten onrechte wordt het bestaan van vragen aan de proceshouding van klagers verweten

Zoals al is overwogen onder punt 3.3, begrijpt de Voorzitter het voornemen van de Voorzitter CvT om een mondelinge behandeling te plannen aldus, dat de Voorzitter CvT uit het oogpunt van zorgvuldigheid gemeend heeft dat het goed zou zijn partijen te horen. Met klagers is de Voorzitter het eens dat het tuchtreglement in beginsel niet voorziet in een hoorzitting. Indien een zorgvuldige belangenafweging dat echter vraagt, valt niet in te zien waarom niet voor deze processuele interventie gekozen zou kunnen worden. Dat klagers op grond van het reglement er niet voor hebben gekozen om op de uitnodiging in te gaan staat klagers vrij, echter dat de Voorzitter CvT vervolgens ex artikel 10 lid 4 heeft beslist op basis van de klacht van klagers, is evenzeer begrijpelijk.

Klagers voeren aan dat artikel 10 lid 3 sub c het College de mogelijkheid biedt klagers te vragen hun klacht nader aan te vullen. Dit artikel ziet op de mogelijkheid van aanvulling van de klacht als bedoeld in artikel 9 van het Reglement. De klacht van klagers voldeed echter aan de eisen van artikel 9, immers in het klaagschrift hadden klagers de gronden van hun klacht aangegeven en hun stellingen gemotiveerd. De Voorzitter CvT behoefde klagers dus niet om aanvulling van de klacht te vragen.

Gezien de inhoud van de in het geding gebrachte stukken is de Voorzitter van oordeel dat de Voorzitter CvT op basis van de feiten en de geldende regels, tot haar besluit heeft kunnen komen. Voor het nemen van onderhavig besluit waren de feiten voldoende duidelijk, zodat onderhavig bezwaar niet kan leiden tot een gegrondverklaring van het beroep.

3.8 Ad bezwaar 8: Het College wijdt in haar uitspraak ten onrechte een inhoudelijke overweging aan klager.

De Voorzitter kan klagster volgen in haar stelling dat hetgeen onder 6.4 van de uitspraak van 29 april jl. wordt overwogen ten aanzien van klager, niet relevant meer is, nu onder 6.3 reeds op formele gronden is beslist dat de klacht afgewezen dient te worden wegens het verstrijken van de vervaltermijn. In zoverre snijdt het bezwaar hout. Tot een ander oordeel over het al dan niet verstreken zijn van de vervaltermijn kan dit echter niet leiden, zodat dit bezwaar geen doel treft.

3.9 Ad bezwaar 9: De werkwijze van het College getuigt van minachting voor klagers.

Waar klagers de werkwijze van De Voorzitter CvT hebben ervaren als minachtend jegens klagers, kan de Voorzitter dit gevoel niet volgen. Integendeel, de Voorzitter krijgt uit de processtukken juist de indruk dat de Voorzitter CvT zorgvuldig heeft willen omgaan met de belangen van klagers. Dat klagers één en ander door de langere termijn die nodig was om tot een besluit te komen, als minachtend hebben ervaren is te betreuren voor klagers. Onder punt 3.3. is echter al overwogen dat de termijnoverschrijding door de voorzitter CvT voor klagers vervelend is geweest, maar dat dit niet kan leiden tot een ander oordeel over het verstreken zijn van de vervaltermijn.

4. Uitbreiding klacht jegens verweerster

Op pagina 10 van het beroepschrift wensen klagers de klacht jegens verweerster uit te breiden. Nu ook de Voorzitter tot de conclusie komt dat de termijn voor het indienen van de klacht is vervallen, is voor het uitbreiden van de klacht geen ruimte.

3. Beslissing van de Voorzitter

Benadrukt zij dat ook de Voorzitter begrijpt dat het voor klaagster kwetsend geweest moet zijn om te ontdekken dat er tussen klager en verweerster een seksuele relatie is ontstaan. De voorzitter is bij haar uitspraak echter gebonden aan de in dit geval toepasselijke Beroepscode en het Reglement voor de Tuchtrechtspraak.

Het is op grond van deze regelgeving, dat beoordeeld moet worden of het handelen van verweerster aan een tuchtrechtelijke beoordeling kan worden onderworpen.

De voorzitter komt op grond van hetgeen hiervoor is overwogen, tot het oordeel dat de klacht door het College van Toezicht terecht is afgewezen wegens verstrijken van de vervaltermijn.

De voorzitter van het College van Beroep verklaart het bezwaar van klagers ongegrond.

Aldus gedaan door mr M.M. Veldhuysen, voorzitter, in tegenwoordigheid van A. Hendriks, secretaris.

.....
mr M.M. Veldhuysen

.....
A. Hendriks

Tegen deze beslissing staat geen beroep open.